

Трамк

Kamarádi nám piší...

Vůněslav Močůvkovič.

Ferda Nudle trpí. Kráčí silnicí a nevidí na krok. Škobrtá proto o kameny a proklíná svět vůbec a sebe zvláště. Důvodů ku klení celá řada. Za prvé je tma. Za druhé mu smrdí nohy. Za třetí atd — to vyplývá z toho prvního a druhého. A proč smrdí Ferdovi Nudli nohy?

Zde zachovává Ferda mlčení. Neřekne a basta. Čich je náš smysl, že jo? Nuže, čichněme k jeho gazelím nožkám. Smrdí po hnoji, močůvce, výkalech. Potmě to div člověka neporazí.

A zde naskytá se otázka. Přišel hnůj, močůvka a jiné k Ferdovi Nudli? Zajisté že nikoli. Záhada je vysvětlitelná touto jasnou dedukcí. Mašruje tedy Ferda hrdinně, kope do kamenů a zatím co ústa lají, v srdci hluboce lituje své kešky.

Ha — již hluboký les jej pojal ve svou náruč a nadávání zní přidušeně, neslyšeti jesti také více kopání do kamenů, neb tam již žádných není, jsouc tam jehličím sypaná stezka.

Jedna mýtina, dvě mýtiny, na třetí stojí strašně velké tee-pee. Ani hášek se neovze, oheň dohasíná a vrhá krvavé reflexy na plátno stanu. Kteréžto reflexy najednou se vrhnou i na Ferdou Nudli, jenž přesně ve stylu Kožené punčochy se vyjevil z křoví. Tíse, tichounce se plíží ku stanu, vsunuje tajemné ruce do vchodu, rozvírá jej a hledí dovnitř.

Uspokojen pohledem na natažené postavy v deky zahalené a chrápající, udělá několik kroků od stanu, sedne k ohni a nepokrytě se raduje. Jeho radost však netrvala dlouho. Učinil jí přítrž. Zul se. Vlezl do stanu a uleh aby spal.

do jejich vod. Tím studánku znesvětil, znečistil, způsobil hřích proti přírodě, jenž musel býti pomstěn.

A tak se stalo, že přistižen byl soudruhům svým, žíznicím, jenž přišel, aby se napil a jsa rozespálý div Ferdovi nespolkl nohu. Ale ospalost jej přešla náramně brzy, když shledal jak se věci mají. Skřeky jeho zuřivé, prskání a plivání, halekání zoufalé, slyšeti bylo daleko široko a ze stanu vylákalo vyděšené obyvatele, mnoucí si oči a tázající se, co se stalo.

Pak přirajtovala oběť žízně, ještě jednou plivla, načez zašeptla pouze mystická slova: „Ferda Nudle — tam — studánka.”

Slova jeho vyvolala bouři. Bouře tato přihnouc se ke studánce, nikoho tam nenašla, pouze pach a vodstvo znečištěné.

Ještě dlouho slyšeti bylo potom z tee-pee hučení rozhořčených hlasů, ale nic netrvá věčně, tak tedy i tady nastal klid.

Měsíček vyhlédl z mraků a osvětlil mýtinu svým studeným světlem, za Ferdou Nudli udělal stín a s ním šel ke stanu. Do něj však nevezl, to učinil pouze Ferda Nudle, jenž nedolal touze odpočinouti si.

Tušení jeho přítomnosti tlačilo od toho okamžiku několik manků tak strašně, že najednou se vydělili ze sna a jasnovidcky řkouce: „Von je tady, já ho cítím” — jali se ho hledati, což mělo úspěch.

Objeven byl Ferda Nudle okamžitě, zalezlý v koutku u stanové tyče.

Co se dále dělo, bylo strašně. Odmítáme o tom referovat. Spokojme se pouze zjištěním faktu, že za čtvrt hodiny vyhrnuli se nocležníci ven, vlekouce jakousi hmotu, která zoufale řvala a mrskala končetinami. Měsíček zvědavě svítil, aby mu nic neušlo a v jeho svitu, krásně bylo viděti soudce Lynče, jásavě na břehu poskakující — jakož i Ferdou Nudli v proudu sebou zmítajícího a vykřikujícího zuřivě na čeládku suchozemskou.

TRAMPOVÉ!

Lyže, hole, boty, obleky - veškerou lyžařskou výzbroj objednejte opět v tramském závodě **American Sporting Store JAN HORN, Praha II., Žitná 8 YWCA.** Zahajují splátkový prodej kanof. — Pise o nové cenky. — Nová ka: Zlaté gramofony

Ne na dlouho. Ostatní spáči učinili několika surovými hmaty konec jeho úmyslům již za několik okamžiků. V několika intervalech se totiž vzhopili, nejdříve uchopili své nosy, pak Ferdou Nudli, naposled jeho kešky, načez vše, vyjma nosů vyhodili ven.

Následovalo parfumování stanového ovzduší zeleným křestím a jinými bylinami, rozhořčení nad opovázlivostí, ba sprostotou Ferdy, jenž neznaje základních pravidel slušnosti, nepozdravil, nevysvětlil svůj stav a naopak vplížil se, lehl a smrděl.

Ferda Nudle seděl pod stanem a lkal nad zhovadilostí lidskou, jenž nemá smysl pro úmysl odpočinouti hlavičce znavené, hladil měkce bouli na hlavě způsobenou mu vlastní keškou, surově mrštěnou za ním, a utíral si nos.

Pak povstana, odkráčel opatrně hmataje před sebou, neboť byla tma tmoucí, u studánky usedl do hebkého mechu a vnořil nohy

Ještě dlouho potom, když odešel jeho trapiči, procházel se Ferda Nudle sem a tam po voděnce stříbropěnně, nechávaje se omývati napřed i vzadu, dělal s kamínky žabky, i jinak se bavil, zatím co obaly jeho nohou byly ponořeny ke dnu a tam každý držel jeden veliký kámen.

A když uznal za postačující očištění své, jakož i svých svršků, vyšel z vody a přijat byl v plátěném obydlí, když ne s otevřenou náručí, tedy mlčky.

Ráno pak jako Job lkal nad oděvem svým, neladně zmuchlaným, vlhkým a dosud jakousi neznámou, jakoby přičmoudlou vůni, či pach vydychující, stranil se společenského života celý ten den, neb název jakési potupné bylo naň vymyšleno. Názevsko toto pak bylo jest Vůněslav Močůvkovič. Howkh. Nudle.

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLÉPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE Č. 6.
TELEFON 455 7 6

Starší šatstvo

Ohuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u **„PARTIE“**, PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40. Ceníkv vetešnického zboží zdarma.

z galerie tuláků života

X.

Maxim Gorkij.

Asi před dvěma lety slavil Maxim Gorkij, spiso vatel-proletář, svoje šedesáté narozeniny. Gorkij přišel do období bouřlivého rozvoje Ruska, kdy nevolník musil být uvolněn od půdy, aby mohl pracovat v továrnách, kdy zahraniční kapitál vykořisťoval pracovní sílu ruskou do nejkrajnějších možností. V ruském člověku uvolnění od půdy vyvolalo opojení svobodou. Bylo to opojení chudáka, který za každý okamžik svobody musel draho platit svojí prací. Ale v tom tuláckém životě byl tu živelny protest proti starým formám životním, stále více se uvolňujícím. Tento typ tuláků skvěle vyličil ve svých knihách Maxim Gorkij. Bohema chudého, byla bohemou revolučního proletariátu a proto zůstává Gorkij ve svém jádru básníkem proletářským.

Holčička.

Maxim Gorkij:

Kdysi navečer, udržený po práci, ležel jsem na zemi u zdi velkého kamenného domu — žalostné staré budovy. Červené paprsky zapadajícího slunce obnažovaly hluboké trhlíny a vrstvy špíny na jejich stěnách. Uvnitř domu ve dne v noci hemžili se hladoví, špinaví lidé, jako krysy v tmavém sklepě. Jejich těla stále byla jenom napolo oděna v hadry, kdežto černé duše — zcela nahé a stejně špinavé jako těla.

Z oken domu pomalu a hustě, jako šedivý dým požáru, valil se jednotvárný hukot života, proudícího v něm. Naslouchal jsem tomuto, dávno mně známému, poplašenému a unylému šumu a podřimoval jsem, neočekávaje, že bych v něm zaslechl, třeba jen nákrátko, nového zvuku.

Pojednou však, kdesi blízko mne, z hromady prázdných sudů, rozlehl se tichý, něžný hlas:

„Spi, miláčku, spi děťátko...
houpy, houpy — hý,
spi, děťátko můj...“

Nikdy před tím jsem neslychal, že by v tomto domě matky hýčkaly svoje děti takovým hlasem. Vstal jsem potichoučku, nahlédl za sudy, a co jsem uviděl: V jedné z beden seděla malá holčička. Hluboko sklánějíc rusou, kadeřavou hlavičku, pohoupávala se tiše a zádumčivě popěvovala:

„Spi, děťátko, spi,
zavři očka svý...“

V malých špinavých rukou držela rukojeť dřevěné lžice, obalenou červeným hadrem, a hlídala ji velice, smutnými očima.

Krásné oči mělo to dítě. Jasně, něžně a jaksi nedětsky žalobně. Všimnuv si jejich výrazu, neviděl jsem už špíny na tvářích a rukou holčičiných.

Ve vzduchu nad ní, jako mračno sazí a popele, nesly se křiky, nadávky, opilý smích a pláč. Kolem ní po špinavé zemi všecko polámáno, zpěvřaceno, a paprsky večerního slunce, zbarvující úlomky roz-

bitých beden a sudů jasnou červení, dávaly jim podivnou a zlověstnou podobu jakéhosi velkého organismu, roztrošeného těžkou a surovou rukou zhouby.

Pojednou sem se pohnul, holčička sebou trhla, uviděla mě, její oči se podezřívavě zúžily, a celá se bojácně schoulila, jako myš před kočkou.

S úsměvem pohlížel jsem v její umazanou, nesmělou a žalostnou tvář. Sevřela pevně ústa, a tenké brvy její se zježily.

Pak vstala, pečlivě srovnala svoje rozedrané, kdysi růžové šatičky, zastrčila svou loutku do kapsy a zvucným, jasným hlasem se mne zeptala:

„Co koukáš?“

Bylo jí asi jedenáct let. Tenoučká, hubená, pozorně si mne prohlížela, a brvy se jí pořád ježily.

„No?“ pokračovala, pomlčevši chvílku. „Co chceš?“

„Nic, hrej si jen, já odejdu...“ řekl jsem.

V tom holčička ke mně přikročila, tvář se jí ošklivě stáhla, a hlasitě, jasně mne pobídla:

„Pojď se mnou za dvacetník...“

Neporozuměl jsem jí hned, jenom, pamatuji se, jsem se zachvěl v tušení čehosi úžasného.

A ona pokročila až ke mně, přitiskla se tělem k mému boku, a odvrátivši tvář stranou od mého pohledu, pokračovala zasmušilým, smutným hlasem:

„No, pojď, co?... Nerada hledám hošta na ulici... a ani vyjít nemám v čem: Mamánčin milovník i moje šaty propil... No, pojďme...“

Mlčky a tiše jsem ji od sebe odstrkoval, a ona podívala se mi do očí podezřívavě, nechápavě: Ústa se jí podivně zkrivila, zdvihla hlavu a hledíc kamsi nahoru široce otevřenými, jasnými, žalostnými očima, tiše a teskně pronesla:

„Co se pitvoříš? Myslíš si — když jsem maličká, tak že budu křičet? Neboj se — to jsem dřív křičela... ale teď už...“

A nedokončivši větu, lhostejně vyplivla...

Odešel jsem od ní, odnášeje si v duši těžký úžas a žalostný pohled jasných dětských očí.

V TRAMPU JE FAIN ČTENÍ! O SOLE MIO! S veškerou úctou Dolores del Rio

Potká Weisskopf Sonnensteina, takto obchodníka zbraněmi a projevuje mu soustrast nad zastřelením se jeho syna: „No, vědí, o mrtvejch jenom dobrý, ale to Moricěk neměl dělat!“

„Se ví, že né, blbec!“

„Ale, ale, Sonnenstein, klid! Ne mu hned nadávat; do ví, proč se zastřelil!“

„Čert to vem; zastřelil se, zastřelil. Ale ta vostuda, Weisskopf, pomyslej! Von se bajchne revolverem konkurence!“

Joe.

De Bugir po ulici a vidí na obchodním domě ceduli:

„Na študentské, turistické a sokolské legitimace 45 procent sleva!“

I vejde dovnitř a poručí si jaře jednu stokorunovou košilkou. Příručí ho obslouží a hbitě ptá se po stojce. „Jó, to maj tak,“ vece unyle Bugir. „voni maj, spanilej jinochu, za kaslí ceduli vo těch slevách, že jo? Tak tady maj: jednu študentskou légu, druhou turističskou a třetí sokolskou! To máme dohromady tři légi po 45%, to je 135%, takže mi k tý košili pětáctřicet kaček doplatěj, jóó?!“

Lord

Gogo:

— **Viš, co se nedá omladit?**
— **„Stará Deminka“!**

Lord.

E. A. LONGEN

pan hrabě trampuje

Pan hrabě seděl rozmrzen ve své pracovně na letním sídle v Poříčí na Sázavě, neboť si nemohl vzpomenout, co minulé noci a z večera prováděl. Hryzl se v sobě, že se mu bouří svědomí, poněvadž ho páčila záha. Znaven těmito početilostmi, zahleděl se upřeně do sebe, aby se konečně poznal.

Tu se vsunula do podkrovní komnaty mohutná postava Franty Saura, který se chlubil stříbrem na hlavě, a hodivši objemný balík před pana hraběte, vypustila vyprahlým hrdlem směsici chrchlavých tónů, jako když starý pes napodobí štěkot.

„Ježíšmarjá, hrabě, ty chrníš v sedě?“

Hrabě zvedl zduřené oční klapky, i objevilo se na světle dvě zraků, zkalených jako ocel. Odkudsi z útrob pokusil se vedrati se ve vesmír mohutný hlas, který však zasípal ve spleti hlasivek jako zborcené harfy tón.

„Nespím, nýbrž přemýšlím. Vítám tě, Františku.“

Franta usoudil, že je hrabě ve výtečné náladě, když tak něžně promluvil, i prozradil rázem příčinu své návštěvy hraběcího sídla v Poříčí.

„Nemám na činži, a proto musím prodat aspoň deset mých knih „Franta Habán ze Žizkova.“ Doufám, že mi budeš při prodeji nápomocen svými hraběcími známostmi, a proto jsem se nezalekl žádného nebezpečí a přijel za tebou. Kus za čtyřicet korun.“

Hraběcí mozek znásobil rychle, pokud stačily koňské síly 10×40 Kč, a hraběcí ret utrousil nonchalantně, jakoby z pouhé zdvořilosti: „Prodáme všechno ještě dnes, Jdemě.“

Franta Sauer vypoukl bezbarvé oči na hraběte, neboť očekával, že bude vyzván k přátelskému pikniku u „Tlamichů“ nebo u „Šnajbergů“. Litoval v duchu, že nenechal hraběte dále přemýšlet,

protože zínil po pívě, jako hladový tygr po krvi, i pokusil se zdržeti jeho hraběcí mlóst.

„Nemáš dnes nic na práci? Prodávát knihy můžeme až zejtra.“

Hrabě popadl Saurův balík a vyrazil ze dveří. Teprve na schodech zaskřípěl jeho sympatický hlas.

„O práci kuš! Jsem rád, že's mi přines nějaký zaměstnání. Bez tak jsem se marně rejpal v mozku, jakou volovinu zase dneska provedu. Pustíme se s knihami po benešovském okrese jako dva trampové. Neboj se, nám se nemůže nic stát, když se spolu někde ožereme.“

Franta zkameněl. Pak vyhlédl oknem a spatřil dlouhou, hubenou hraběcí figuru skákati s balíkem knih po kamenech přes potok. Ustrnul. Důvěřoval hraběti, že by jeho majetek neprodal a peníze neprohýřil, ale myšlenka, že je hraběcí mlóst každé voloviny schopna, bodla ho v kříži, jako hovád jankovitého koně. A již upaloval. Franta za hrabětem, aby snad jeho spisy nerozdal dětem. Na silnici k Čerčanům dohonil hraběte, který hovořil jako Hamlet v monologu.

„Co je to za život, když člověk hnije za živa mezi čtyřmi stěnami? Ven! Do přírody! Příroda je život. Ostatní je hnus. Co mám ze života? Dnes mně bolí žaludek a jsem jako pitomej filosof. Země, voda a vzduch! Franto, vyzuj se ze svých hnusných zvyků a obrať se k přírodě. V přírodě je naše spása a v žádný putyce. Přece nezasmrám.“

Franta zmocnil se svého balíku a značně uklidněn snažil se napodobit skoky hraběte, který běžel jako splašený klokan. Vyhlíželi, jakoby prchali s lupem. V Čerčanech zarazil hrabě před větší vilou a tajemně zašeptal:

„Tady zabijeme dvě mouchy jednou ranou. V prvním patře navštívíme doktora Kročka a když nás shodí se schodů, tak vpadneme v přízemí k starostovi.“

Poněvadž hrabě jedná zcela opáčně, jak mluví, vrazil ze široka k starostovi, jako by byl výkonným orgánem politického úřadu a pranic se nezalekl, že starosta právě předsedal zasedání obecní rady. Představil Frantu jako spisovatele, který se zasloužil o osvobození vlasti, a položiv balík knih na stůl před užaslé obecní tatíky, vykřikoval chraplavě jako vyvolávač na pouť, že jest povinností každé obce, i uvědomělého jednotlivce, zakoupiti od spisovatele Saura aspoň dva exempláře jeho spisu.

Starosta a první radní vykoupili obecní zasedání, odebravše každý po knize. Za dveřmi zahulákal hrabě:

„Špínové. Myslil jsem, že se zbavíme najednou celého nákladu. K vzteku. Už jsem se těšil, že zapadneme někam do hospody, třeba ke „Škvorům“. Jsou tam dnes prasečí hody.“

„A proto's ty kujone tak utíkal! Já myslil, že je ti příroda nejdražší,“ řezavě se zasmál Franta, neboť je rozený satyrik.

„Ovšem, příroda,“ vztekal se hrabě. „Ale člověk se musí taky nažrat, chce-li běhat po přírodě.“ A hrabě zlostně zabušil na dvéře doktora Kročka.

Paní doktorová otevřela a přivítala hraběte, který vtáhl do bytu nesmělého Frantu a začal přednášet o jeho spisovatelské činnosti. Doktor Kroček se zaražoval, že zaplašil odpolední nudu, a v duchu se těšil, až bude o vzácné návštěvě hraběte a p. spisovatele Saura vypravovat svým známým v hospodě. Z těch důvodů postavil na stůl láhev „Martelu“ a nalil svým hostům, což hrabě sice živě odmítal, ale záhy plnil sám sobě a Frantovi číše, vykládaje nepřetržitě o spisovatelském umění a utrpení. Láhev se prázdnila a hrabě stále přednášel. Ani na koncert z radia nereagoval a ustal, až nebylo „Martelu“, a přítomní usínali. Pak poručil Frantovi, aby podepsal paní a panu doktorovým po knize s krásným věnováním, a nakloniv se k vyděšeným manželům, zašeptal hlasitě: „Kniha stojí padesátku, ale pro vás je to po 40ti korunách. Dohromady osmdesát. Franta nemá na činži a alimenty.“

Když Franta přijal peníze, poručel se okamžitě zničeným manželům a vypotácel se ven. Před vilou hluboce vydechl a zabloudil:

„Jak je krásně v přírodě! Jen hodinu jsme seděli v uzavřené místnosti a už se mi z toho točí hlava.“

„Bodejť by ne,“ cynicky poznamenal Franta, „Vždyť jsi vychlastal půl lahve Martýlku.“

„Já že to vychlastal? Já mluvil až mi huba bolela, abys udělal kšeft, ale ty's to do sebe lil jako do ohně.“

Vznikla hádka, protože hrabě tvrdil, že nenávidí alkohol a obvinil Frantu, že byl příčinou jeho poklesku, a Franta zase dokazoval hraběti, že ho zná jen se skleníci v ruce. Pojednou se hrabě zachechtal řábelsky.

„Proč bychom si něco podobného vyčítali? Pojdme ke „Škvorům“ a uvidíme, jak kdo z nás dopadne.“

„Přeče jsi chtěl trampovat,“ uštěpačně bodl Franta hraběte, který se postavil jako Grand Seigneur a učinil gesto obětujícího se hr diny.

„A netrampujeme?“ Až u „Škvorů“ prodáme tvoje knihy, tak potáhneme dál a třeba v noci. Mně je všechno fuk, to víš.“

U „Škvorů“ bylo hlučno a vyhrávala hudba jako o funuse prasete. Hrabě se cítil záhy jako doma, a Franta odbyl několik knih. Nastal večer, a Franta se zmocnila teskná předtucha, že by mohl hrabě vyvádět ztřeštěné kousky, které by pohltily výtěžek z prodaje knih, i zatahal hraběcí milost za rukáv.

„Nezapomeň, že chceme trampovat.“

Avšak hrabě byl jako hluchý a k hrůze Frantově usedl k neznámé společnosti, které vykládal o výhodách monarchie oproti republice. Franta se potil.

„Tě bůh, tohle může krásně dopadnout.“

A již chtěl zmizet z hospody, když se objevil doktor Kroček s paní a celou společností čerčanských notablů a Frantu zadržel, cloumaje jím, jako nahnilým kůlem v plotě.

„Vy, chlape, to jsem měl vědět, že jste to byl vy, to hnusné individuuum, které porazilo po převratě na Staroměstském náměstí Mariánský sloup. Se schoďů bych vás byl shodil, abyste se přerazil v kříži. A takovou stvůru přivleče mi pan hrabě na návštěvu, za kterou jsem musel zaplatit osmdesát korun. Celý byt dám přemalovat. Víte, chlape, kdo já jsem? Předseda místní politické organizace lidové strany.“

Hrabě vyskočil na pomoc Frantovi a udělal kompromisní smír.

„Franta svého činu lituje, neboť to provedl z poblouznění, aby měl o čem psát. Teď chce věnovat část čistého zisku ze svých spisů na znovupostavení památného sloupu na oslavu bělohorské katastrofy.“

Čerčanští notáblové se velkomyslně zachichtali, Franta prodal několik knih, ale musel zůstat ve společnosti, kterou bavil o pašeráctví. Po půl noci byl nemálo překvapen, když na něho hrabě vzkrlikl:

„Dost! Jdeme! Čeká nás ještě daleká pout.“

Hrabě dovlékl Frantu na čerčanské nádraží. Franta zaúpěl.

„Snad nechceš jeti do Prahy na flám?“

„Ne, pojedeme do Benešova, kde mám v každé hospodě spoustu známých. Ráno se vrátíme pěšky a bez knih.“

Marně se Franta vzpouzel, poukazuje, že zevnějšek hraběcí milosti není v pořádku a že vzbudí ve městě podezřelý dojem jako tuláka. Hrabě vtáhl Frantu do wagonu a křičel.

„Kuš! Pana hraběte pozná ve zdejším kraji kde kdo, i kdyby chodil nahý! Uvidíš, jak nás v Benešově přivítají.“

Na peroně benešovského nádraží stáli dva četníci s vlčákem a zabodli ostře své úřední pohledy do nápadných postav hraběte a Franty, který zašeptal jeho milosti.

„Vidíš? Už si nás merčeji. Zmizme honem v restauraci, kde máš známé.“

Na náměstí procházeli se dva městští strážníci, a Frantovi se zdálo, že si počínají ve svém výkonu netrpělivě.

„Už maj aviso od četníků z nádraží. Mají nás za kasaře.“

„Nesmysl, pana hraběte zná v Benešově každý soudce, nerku-li policajt,“ zamumlal hrabě a hnál se přes náměstí do uličky proti poště, že prý je tam vinárna, kde po zaklepání na okno milerádi otevrou. Tam zasykl.

„Franto, zabouchej, já zatím vykonám malou tělesnou potřebu.“

Franta svědomitě mlátil do okeního rámu, až sklo řinčelo, a tu zahlučel přísný bas.

„Co tady děláte?“

„Co je vám do toho,“ ozval se hrabě, ani se neohlédnuv.

„A to je! Jménem zákona vás vyzývám, abyste mi řekli, co pohledáváte v pozdních nočních hodinách na ulicích.“

„Hledáme nákej pajzl, kde by měli otevřeno,“ odpověděl Franta statnému strážníkovi, který si pohrával výhružně s pendrekem.“

„Tady nemáme žádné pajzly,“ zahřměl strážník.

„Jak pak by tady nebyly žádné pajzly, když jsem v nich kolikrát byl,“ důvěrně zašvitořil hrabě, zapínaje si poklopec.

„Pajzly jsou noční místnosti, ve kterých se může sedět třebaš do rána,“ ochotně vysvětloval Franta strážníkovi, který se rozlobil.

„A co jste dělal u toho okna?“

„Klepal jsem na vinárnici, aby nám otevřela,“ nevinně se usmál Franta, a hrabě se nahlas zasmál.

Strážník se vzpřimil a mávl pendrekem.

„Legitimujte se.“

Hrabě se rozchechtal jako slabomyslný.

„Co bych tahal s sebou legitimaci, když jsem z Poříčí na Sázavě a každý mne tady zná.“

„Půjdete se mnou.“

„Dovolte, jest-li si myslíte, že jsme kasaři, pak byste všechny kasaře urazil, protože žádný kasař nepůjde v noci klidně kolem vás a za rohem nebude mlátit na okno,“ odborně vykládal Franta za ustavičného smíchu hraběte.

„Mlčte, ani slovo víc.“

Na strážnici napsal hrabě své jméno a vyjmenoval všechny známé z Benešova i starostu, ale strážník se ještě více popudil.

„Já se za toho pána zaručuji,“ důrazně řekl Franta a hledal ve svých lejtrestech nějaký dokument, kterým by strážníka umlčel.

Hrabě se svalil smíchy na lavici.

„Nesmějte se při služebním výkonu, nebo vás zavřu.“

„Já se směju Frantovi, že se za mne zaručuje,“ zasípal hrabě a svíjel se jako v křečích.

„Tady to máte,“ hrdě pravil Franta a podal strážníkovi rozbitý cár papíru.

„Vysvědčení zachovalosti,“ četl strážník. „František Sauer, zámečnick a spisovatel. A hele, vy jste byl už taky trestán?“

„Ano,“ majestátně prohlásil Franta a povstal. „Pliv jsem za Rakouska jednomu policajtovu na botu a byl jsem odsouzen pro urážku jeho veličenstva. Jak jsem boural Rakousko, a vidíte, že mně to za republiky naše úřady neškrtli. Rád bych viděl vysvědčení zachovalosti pana doktora Kramáře, který byl za Rakouska odsouzen k smrti.“

„Nechte politiky,“ zabručel strážník. „A co teď chcete dělat?“

„Půjdeme spát k Nigrinovi do hotelu,“ odměřeně pronesl hrabě.

„Je marná vaše naděje, že by vám někde otevřeli.“

„Podruhé si netropte ze mne blázný,“ vyslal strážník za odcházejícími svoje napomenutí. „To by vám mohlo dopadnout zle!“

„To bychom se už poznali,“ odpověděl hrabě a zavedl Frantu do hotelu na náměstí.

Ráno se domníval Franta, že hrabě navštíví s ním své četné známé, ale hrabě pospíchal z hotelu rovnou na nádraží, prskaje nevrle.

„Ani hodinu déle nezůstanu v tomto zabeđeném maloměstáckém hnízdě.“

Jelo se zpět do Čerčan, kde vlákal hrabě svého druha do hospody u nádraží. Tam bylo veselo, neboť trosečníci z vepřových hodů u „Škvorů“ neměli dosud odvahy vydat se k rodinným krbům. Trampská dvojice byla uvítána s nadšením, a po poledni zcela zbytečně vyhrzoval Franta hraběcí milosti, že se pustí sám do Poříčí. Hrabě zavyl.

„Táhni třeba k čertu, nebo někam jinam, kde je díra.“

Franta šel do Poříčí k „Snajberkovům“, kde líčil trampování s hrabětem. Unaviv se záhy, odebral se do hraběcího sídla a spal až do druhého dne do poledne. Velmi se podivil, když shledal hraběcí postel prázdnou. Pocítil výčitky svědomí, že ponechal hraběte na pospas jeho nepříznivého osudu, vydal se po obědě posílen a svěží na pátrání do Čerčan, aby přivlékl hraběte domů, živého nebo mrtvého. V duchu si přál, aby našel hraběcí mrtvolu, a kombinoval, kolik článků by mohl o mrtvém hraběti napsat do „Večerníku Rudého Práva“ a mnoho-li by vydělal. S veselou myslí vkročil ke „Škvorům“, ale o hraběti se ničeho nedověděl. I obešel všechny čerčanské hospody, takže byl již večer značně fysicky unaven a přece neměl žádných zpráv o svém hraběcím příteli. Čtěl se vydat do nejbližší obce, ale vzpomenuv si na dobrodružství v Benešově, odplivl si a nahlas zavrčel.

„Polib mi zadek, hraběcí mrcho, pro mě si zlom třeba pazoury.“

A přesně v 21.37 hodin zmizel směrem ku Praze.

Za týden vyhledal hrabě Frantu na Žižkově v „Miskruvně“ a nadšeně zvolal:

„Proč jsi mi utekl Franto? Pak jsem teprve trampoval, to bys byl užil. Vrátil jsem se domů až za čtyři dny. Máš co litovat.“

Franta jen litoval, že se hrabě vrátil do Poříčí živý a neporušený.

„Člověče, to bys neřek, jak po mně jedna ženská hází vokem!“

„Ale tá!“

„Nó, ona ho má sčleněný!“

Lord

— Ten flašinet jim ňák skytá!
— To víte, sem starej člověk a už na to nevidím.

**Hele voni tam nahoře daj si pozor
ať jich nic nepřejede!**

— Franto vstaň!
— Já nemůžu, von mně zavalil spadlý list javoru.

-fal-

— Kam deš?
— Tancovat!
— S těma dřavejma botama?

— Ne, s tou dívkou vod vedle.
U 5 šerifů.

— Kluci, já mám amulet.
— Esli je s povidly, tak naval.
W-f

— Přišel jednou jeden tramp na nádraží a vecel: Prosimjich pane československý státní vokřídlený kolo, co jede do Davle: Expres, korespondenční lístek nebo Polední list??
Váma.

— Kadle, kolik je hodin?
— Dyk sem ti, ty ole, už před hodinou říkal, že je půl čtvrtý!

— Ty si jak mravnostní policie.

— Tak slušnej?

— To ne, ale nenecháš nikoho na pokoji.

Čte jeden pán Trampa a začne se děsně smát:

— „Báfa, Báfa, Báfa, Báfa, Báfa!“ I de k němu Childa a povídá:

— „Šimich, co se tak blbě hňaj?!“

Pán se na něj podívá, pak se praští do čela a začne se smát znova:

— „Šlemr, šlemr, šlemr, šlemr?!“

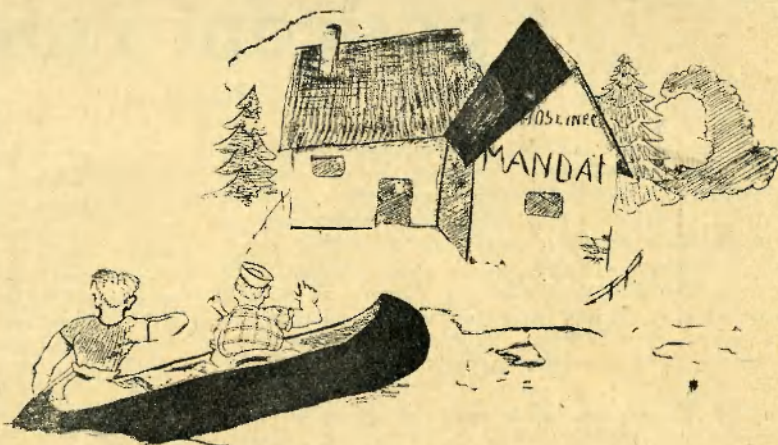
Childa se na něj chvíli dívá, zakroučí hlavou a jde pryč. V tom se za ním pán rozběhne, chytí ho za rukáv a povídá:

— „Uš sem na to přišel: Haha-Haha-Haha-Haha!“

— „Dyk já věděl, že v tom je nějak švec!“

Lord.

Pan Dudelsack dostal o volbách přes držku,

protože nabízel panu Stříbrnému tenhle trampský mandát.

**KAŽDÝMU,
kerej má v chatě šváby, myši a vostatni
rostlinstvo radíme, aby to zahnal pod
almaru a honem uříz' fšecky čtyry nohy.**

S úctou Osada u 5 šerifů.

— Já si připadám jako lékárník.

— Neblbni —

— No sem takovej a paticej.

— Proč si bereš dvoje plavky?
— Protože je studená voda.

Das.

— Ty prej si byl na vojně vyznamenanej.

— Byl.

— A za co?

— Zachránil jsem celému regimentu život.

— Jak to?

— Šťackoval jsem kuchaře.

— Dneska zas na mne Manka po dlouhý době promluvila.

— A co říkala?

— Abych držel hubu.

— Půjč mi kus špagátu.

— Na co?

— Chci se voběsit.

— Tu máš. Ale vrať mi ho, já ho potřebuju.

— Všim ses? Ta holka měla nohy!

— Vona je už nemá?

— Od čeho máš tak červený nos?
— Ale vysmrkal sem se do „Expresu“.

Kulturní bacily.

Po zprávách z Itálie o vypuštění jezera Nemi, v němž mají býti potopeny legendární poklady ohromné ceny, rozhodla se městská rada pražská v pátečním tajném sezení, aby z podobných důvodů odvodněna byla Vltava pod vyšehradskou skalou a nalezena tak zlatá kolébka, kterou podle zkazek kněžna Libuše při manželském nedorozumění s Přemyslem hodila do Vltavy. Ze stejných důvodů probádán bude i Blaník, při čemž prohlašuje městská rada pražská, že prokopání Bohdalce není s touto akcí v nijaké souvislosti.

Trampské kanadky

orig. angl. dullbox, nepromokavé, jazyky v celku, nákotníky, kapsa pro nůž, dvojité podešev, dvě přeský na zapínání, nejmodernější kanadský vzor,

Kč 195

Dále chlapecké kanadky

č. 36-42, Kč 158

*Těž poštou fr. fr. na dobírku.
Nehodící se vyměním.*

Jaroslav Bohata

ANGLICKÁ OBUV, SMÍCHOV, NÁDRAŽNÍ 18.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Lidi já nevydržím na fleku tejden, dybyste mě měli rádi. Furt to se mnou škuje a to bude nervoza anebo mě štvou ty fúrije. A potom, já tady plánuju takový ohromný věci a voni mi daj vozit koks. Koks vůbec je mor na bejvalýho inteligenta a já si řku musíš votat ty trotle!

No a tak inserát dal slovo a ruka byla v rukávě. Já, že jako bych kráčel někam dáleje a partner se přihlásil. F práznejch chvílích sem se coural mezi konzulátem a putykou zovoucí se u Nálefki, střediskem to inteligence ze zemí koruny československé najmně s prahi a přílehlích obcích.

U nálevki mi sem tam někdo pučil na vostrou kolínskou, na konzuláte mi sem tam dali líbzbríf z votčiny. I stalo se za onoho času že sem dostal lístek na kerým stálo todle:

»Veletěný pane! Touha po studiu ciziny, nemírná nuda doma a v zábavních podnikcích hlavního města Prahy, konečně pak i neutěšené poměry rodinné ženou mne po Váš bok. Odejdu odtud a prosím Vás zdvořile byste mi co nejdříve dal vědět bližší o Vašem záměru abychom co nejdříve vykročili v svět.

*S globetrotérským pozdravem
Váš Tonda.*

Tady, dnes, letos.«

S tímduletím klukem já fakticky vykročil f svět apoznal sem vňom kus dobráka, tak ho šetřím. Inýmu bych sichr tu vostudu udělal a napsal bich celý jeho méno a adresu. Tonda je ale votkosti dobrej ček a tejkonc je ženatej a přectafte si ten brajgl dyby se to jeho megera dozvěděla že se mnou táhnul krz svět a že žebrał po hospodách vo pětník?! Nestálo by to za to, žeo! Tak holt se bude menovat Tonda, to vám moje vlídny čtenářové snat stačí. Von taki je teť ve státní službě a po cestě krat, vylízit to na boží světlo tak na něj přide ta restrikce a děti sou na dlažbě nahí!

Tak teda Tonda psal že by šel a já mu napsal že teda pudem a tak sme si dali rande. To bilo ve štrazburku, kdeš sme se měli zčuchnout přet boudou českího konzulátu a já měl v předních nohách třímat liliji nebo co abi mně poznal na první cukrblik. Já nejsem ve spolku strádalů — ale šetřit pane dovedu, jéje! Stačí to že sem si ušetřil na cestu paříš-štrazburk?

Teda né sice na celou — ale na kousek. Tak jak to uděláme?

Nafštivil jsem ty flákače u Nálefki a ty mně zavedli k nákimu jejich strejčkovi na ministerstvo práce, postěžovali si mu že já, jejich chudej kamarát málo s tím koksem vidělal a že toužím po slušnějším zaměstknání. Ten strejček byl moc vlivnej a každému kdo mu vopatřil českou sportku, tomu dohodil přima mezóny, kde se tylo ze zaměstnavatele. Byl sem štedrej a tak se vo mně postaral fpravdě ocofsky. Pont-à-Mousson, to je správná štace, kdo ji kluci znáte tak tam nikoho neposílejte, hotovy galeje na souši!

Já to už ze starejch časů znal, za boha bich tam už podruhý neles, ale mně šlo vo direkci na štrázburek, vo nic víc. Dostal jsem vod toho strejčka za športki slevu na dráhu a já jel. Ofšem Pont-à-Mousson je bliž neš štrázburek, tak sem mušel vylízit na tý galejní štaci a zakoupiti sobě fárkartu eště na ten rest do štrazburku. Aš sem sem byl veselej a chvílema sem chrápal. Leč duševní rovnováha mně vopustila dyš se začalo rozednívat a začalo bejt moc vidět jeden na druhýho. To mně žralo. Ty četňasi na každým nádraží maj voči vivalený jako při voptížným

kakání a mně se furt zdálo že musím bejt nápadnej. Štrass Štrassbourg!

Byl advent, bylo v onen den světlo velké, alelujá. Vystupovalo takový malý stádo lidíh a já ne a né se někam ftlačit kde bych se do žádnýho četnickýho ksichtu nemusel moc rovně koukat. A zrovna jeden takovej vošavlence se postavil za ajzboňáka co se mu dávaj lístky a každýho rentgenoval milejma modrejma vočima. Dyk to kuci znáte. Druhá přirozenost každýho trampa je že nejni vizbrojenej rozliřejma průkazkama a legitimacema. Já dycky v blízkosti uniformovanejch lidí dostávám todleto šimráni na vobouch ramenách a kór dneska mně to chytlo dyš sem svou fárkartu podával tomu sběratelovi. Leč hosana sem šťastně proklous a hrnu se k tý skovávárně kufrů abych nezatiženej moch prchat na to rande u konzulátu. A f tej ráně jak tam strkám na pult zavazadlo, pámbusnáma! — ňáká ruka kravská dolehla na můj rámně.

»A jéje«, povídám sobě, »uš se povezu šupem do prahi!«

Na nohy mi padlo zavazadlo místo na pult a moje škóca se resignovaně votočila aby se vočka mohly pokochat na překrásným kroji z řemenama a tříbrnejma knoflíkama a páskama.

(Pokračování.)

**Kanadské
sveatry**

Kanadky

Lumberjacky

v nejlevnějších cenách

S P O R T E X

u Vinohradského nádr.

LYŽE od Kč 130.—
(úplná souprava)

film noci svatováclavské

Karel Melíšek:

Místo děje: Strahovská pláň, bídně ozářená měsícem, s kaširovaným hradem svatováclavským v popředí.

Osoby: Šest postav, hledajících hospodu, kromě psa.

Doba: Tak kolem půlnoci.

— Ha, totof není hospoda —, zařval Monty a vztýčil ruce přesně dle Libuše.

Pět ostatních postav se po počátečním neúspěchu zručně zastavilo a otočilo hlavy udaným směrem.

— Vidím hrad —, prohodil Šumavan a zhroutil se.

— Hradimrško —, odplivl si opovržlivě Sunny-boy a popošel blíž k podivnému srubu.

Eman tam byl vlastně dřív.

Stál v posvátném zanícení před hradem svatováclavským, prohledával měsíční záři a szel.

— Buď jsem Václav Svatý, nebo se mě jmulo millenium-tremens.

Ani tak — ani tak. Neboť Sunny-Boy na to přišel, řka:

— Vy lechové censorský, dyť je to postavený k svatováclavskému filmu. Pravej a nefalšovanéj hrad z doby ranné našeho probuzení, kdy jsme ještě trpěli. Howgg. —

Posvátné ticho se rozhostilo po tomto objevu na strahovské pláni, když se soumrak sklání.

Eman plakal, a Monty si za něho utíral oči.

Pak tam byl ještě šouša a Piskátor.

Šouša se opřel o kaširovaný dub, a Piskátor počal řečnit:

— Vy legendy pitomý tady brečíte, místo co byste měli přemýšlet.

Ano, ba co dím, přemýšlet. Kdo mně dejme tomu zaručí, že Václav Svatý nepadl náhodou u Kreščaku nebo na Kosově poli u Brna proti vázaným kandidátním listinám? Ha, mlčíte pánové, a vůbec, já sem v těchto sporných případech pro plebiscit. Boleslav — Boleslav — to by ale moh říct každej, ale ať mi potvrdí, zdali Stará či by Mladá? Jak my, naděje a míza národa k tomu přijdeme a vůbec — já sem pro to, abysme jim tady na těch místech naznačili, jak si takový historický film představujeme. A kdo je proti tomu, ať zvedne nohu! —

Nikdo.

Šouša se ujal slova:

Ano, souhlasíme, je to naše svaté právo, které jsme si trpce vybojovali a pánové, pravím to upřímně, jelikož ovládám zcela dostatečně fysiku, jmenuji se historickým poradcem tohoto chystaného filmu a s díky přejímám přidělenou mi úlohu Václava Svatého. Libreto bude výsledkem kolektivní spolupráce a můžeme začít. —

Eman zvedl ruku.

— Žádám o udělení role J. A. Komenského.

— Protestuju, škytl Monty, dyť v tý době se dle úsudku jiných Komenský vůbec nevyskytoval!

— Ticho, zařval Šouša, vod takovejch věcí sem tady já, jakožto historický poradce. A abyste věděli, bude existovat, Emane, seš Komenský a hlaste se o další role.

Tak to šlo dál.

Piskátor převzal úlohu Vlasty, včetně dívčí války, Šumavan Jana Nepomuckého a Šouša obdržel po delší historické přednášce úlohu Boleslava Jablonského. Sunny-boy nechtěl jinou roli, než Plukovníka Ševce. Měl ji mít. Monty převzal kompars a cameramana.

Monty přiložil narychlo improvizovaný megafon k ústům:

— Pozor, jedeme. Václav do hradu. Rychle. Vlasta s dívčí třetí rotou podniká útok. Václav do teplušky. Tak. Světlo. Více světla. Karolína Světla. Dobry. Vlasta pokouší se prolomiti na západní frontě klid a zléci hrad. Hergot Vlasto zlékej ten hrad. Václave neboj se, podle libreta to musí vyhrát. Jěžišmarjá, Vlasto prohrávej. Neblbni — stop — stop —.

Vše šlo nad pomyslení dobře, až na to, že proti předpisu vyhrála Vlasta.

Piskátor—Vlasta držel Šoušu—Václava za nohy, hlavou zabořeného do kypře matičky země.

— Co cenořiš, prskal kousky hlíny Šouša—Václav.

Piskátor—Vlasta se vítězně usmíval.

— Ahoj, zavolejte Jiráška, ať si to vopraví. Vlasta poráží v bratrovražedném boji Václava na hlavu. —

Nedalo se nic dělat.

Kam se hrabeš, historie.

— Tebe, kdyby blbost litala, by museli sestřelit, abys tam nahoře necheip hladý!

Kevárom.

V „Hurikánu“ pekou buchty.
— Hergot, ty buchty nák nechtěj červemat.

— Tak mluv před nima sprostě. Hadži.

O větérku dovádívém.

Přišlo to na nás docela záluďně. Sedíme takhle v lágru a namáháme mozky, jak stvořit vydatnou večeri ze šesti brambor, skývy chleba a dvou cibulí. Bylo k večeru a dusno k zadušení, nákej deštík se nechal čekat. Teď by mohli brát „řehoří“, myslíme a co, jakýpak myšlení. — Plesk — žbluňk — plesk a řítíme se do vody s výkřikem: „Bolen je chycenej!“ Na udici zmítala se rybička, dobré kilíčko živý váhy. Máme večeri.

No, a jak ji tak připravujem na pánev, nebičko se secakramentsky zatáhlo. „Hrom abv do toho řachnul! Ušmudlaný nebe, máme slejvák“, povídáme a ssajeme vůni pečené ryby roztaženejma nozdrama.

„Pohovořili“ jsme s ní v kvaltu, neboť nesmírný vánek jal se roznašeti naše „tábornické“ rekvisity po okolí. Jen tak tak, že jsme ie všechny shledali a uklidili do stanu: duševní naše bašta, skládající se ze dvou čísel „Trampa“ a několika večerníků, vznášela se však nad protější strání. Sedm hodin večer a hotová noc! Beze srandy — uragan dováděl, rámus, strašný rány prasajících kmenů, inu pekelněj charleston!

„Páni redaktoři, kteří jste pak druhý den popisovali vokřídlenějma slova děsivou krásu dravého živlu, na který jste se dívali doma z okna, co vy víte? Měli jste přijít k nám, pod naši celtu, to byste byli měli dojmů a nejen ty dojmy, ale mnohý z vás i rozžvaněný hašlerky v kalhotech!“

Skrčení pod stanem, naslouchali jsme tomu řádění, když blízko nás ozvalo se hrozivé zaprašnění a pak temná, dutá rána; statný smrk u kořene přeražený ležel na zemi pět kroků od stanu. Zima, bezmocný vztek a náky procento strachu s námi zalomcovalo. A nebylo divu, takovej smrček padnout člověku za ucho, no, pozdravte!

Sedíme, nedejcháme, když pojednou ozval se nevysvětlitelný zvuk — rupnutí a celta zmizela. Jako dva sirotci seděli jsme „na suchu“. Náš příbytek plandal se několik metrů dále na větví a aby byla putynka utrpení dovršena, lijak se zdvojnásobil. Ztěží jsme celtu sundali a postavili jakýs takýs přístřešek, pod kterým jsme ztrávili

Jenže Monty je prima režisér.

— Plukovník Švec rychle pílí na pomoc. Detail: obklíčí Vlastu z levého boku —.

Stalo se. Václav byl po tuhém boji osvobozen ze spárů soldatesky. Poděkoval slovy nehledanými.

— Ticho — jedem dále.

— Světlo — detail: Plukovník Švec ukazuje Komenskému stigmata. Odcházejí společně k Václavovi. Václav chvíli mlčí, potom neříká nic a volá na Myslbeke. Počkat — toho tady nemáme. Tak teda něco jiného. Obraz se prolíná do tábora Vlasty.

Pozor — idyla. Vlasta pere u potůčku prádlo. Jede okolo na bílém komoni kníže Oldřich, který zatkne otku a Vlastu, a odvádí je na policejní ředitelství. Se zatknuté otky vzklíčí tři pruty Kroka-otce. Reflektory. Detail: Krok volá na dcery, aby šly zlomit pruty. Tabulka: Neničte sadů. Opět se vše prolíná na Václavův hrad. Komenský odchází s tabulkou: Neničte sadů. Václav zůstává sám. Detail: Ve starých přesýpacích hodinách je ukryta Vlasta. Pozor — napínavá scéna: Václav jde k hodinám popostržit ručičky. Vlasta vyběhává a vrhne mu do náručí. Václav se zamiluje a posílá Boleslava pro kněze. Přichází Jan Nepomucký. Ježišmarjá — dyť nemáš kolem hlavy hvězdičky. Prašte ho někdo do hlavy. Tak, už je to dobrý, přiveďte ho ale k sobě.

Pozor, pokračujeme. Sad. Květy. Měsíční noc. Před březovou lavičkou, pod rozkvetlým keřem, objímá Václav Vlastu. Jan Nepomucký jim blaženě žehná. Polibek — tak — dobrý — stop —.

Hotovo. Vše v pořádku, jen Šumavan—Nepomucký má na hlavě modřinu od hvězdiček.

Někdo vykřikl:

— Kde je Komenský?

Není Komenského. Záhadným způsobem zmizel.

Odcházíme zdrceně dolů, do stověžaté matičky Prahy.

„U Montágů“ jsme našli zničeného Komenského. Loučil se tam s vlastní.

celou noc a jak nám bylo, to se nedá povědět, tím méně však napsat.

Ráno jsme „vstávali“ celí rozmlácení a prokřehlí nadávající na celý svět. Zkáza, kterou jsme viděli všude kolem, byla strašná. Obrovské smrky vyrvané ze země a přelámané jako sirky, byly nejlepším svědectvím pekelné noci.

Když pak čaj „jen tak“ pro košť vorumovanéj uhodil přes dychti-vej nos a táboráček svým teplem mile polehtal přestydlé údy, rozhovořili jsme se o prožité bouři. Výsledek rozhovoru, shrnutý ve stručný celek, byl asi takovýhle: „Ourodu nám to nemohlo potlouct, ježto jsme bezzemci, hadry, ty se ňák usušej, sluníčko na regma bude zase svítit, tak co?“ A celkem — vona byla ta hrozná noc přece moc krásná...

— Ten raglán je ti ňákej krátkej.
— To nevádí, já si ho dám přešít.

Malý oznamovatel.

Najmu neb koupím chatu. Zn. „Nejraději u Senohrab“. Nab do admin. t. l.

Před nákupem

potřeb pro zimní sporty navštivte náš odborný sportovní závod

**„SKAUTING“
PRAHA II., VODIČKOVA 6.**

Prohlédněte si naše výkladní skříně. Jistě naleznete co hledáte.

Beneda:

NA JAŘE ZEMŘELNÁM KAMARÁD...

Den byl smavý a vonný. — Byl tichý
jak za městem tiché jsou cesty, vetkané
v ranně zelené líchy,
do kterých spěcháme, babylon ulic
a boulevardů za zády,
pro klidný oddych do nejkldnější zahrady.
Země žila v to odpůldne rašivou silou a mízou
a strašila nalitých pupenců brozny
a opojnou vůní jich cizou,
páchla jak láska, když ku plodům dožije
zráním —
šilela šileným šilenstvím: obrozováním,
neboť květy v pupenech, zelené listy a svity
slavily krev a slavily mládí a slavily
žití. —
A my šli za rakví s mladickým tělem
nejtišší zahrady, v níž den byl smavý
a vonný a tichý,
cestou, věnčenou příští krásou. Do černé
jizvy hrobem raněné líchy
padl puk s nejkrasší naděje pelem — — —

--- o ---

Co nás zajímá

17. září 1929 ustavila se na první řádné slezině Osada Toronto. Šerifem zvolen kam. Zabloudil, který svým „metrákem“ zajisté povede Osadu k úspěchu. — Dále pořádá 2. listopadu Osada Toronto seznamovací večírek „U Kurelů“, Žizkov, Libušina ul., o 8. hod. več. Dovoluje si zvatí všechny kamarády T. R. Osada Ell Toro v Ml. Boleslavi pořádá 16. listopadu trampský večírek v Podhláskách.

Osadníci „Ajaxu“ dávají všem kamarádům, kteří navštívovají jejich středeční schůzky „U Bašusu“ ve Vyšehradské třídě na vědomí, že tyto ve jmenované restauraci právě ukončili.

Jmenovaná osada oznámí v nejbližší době novou místnost, ve které tyto schůzky opět zahájí spolu s osadou „Ogden“.

Fší trampský veřejnosti na vědomost se dává, že je zima a v Ml. Boleslavi osada u 5 šerifů.

Ty krásný fóry sou vod nás, Mautca. Danny Mc Crey.

Osada Údolí Netopyřů, vzpomínajíc čtvrtého výročí svého založení a zásilky 120 buvolů před 1000 lety do Německa, pořádá 28. října velký jubilejní-milenniový potlach. O tichou soustrast se prosí. — Host do domu a hned z domu.

Hurikans-Kansas club se přetvořil na Hurikán club; jako předseda zvolen KID z KANSASU, místopředseda BOB, jednatel TOMY MAŠEK,

zapisovatel Jukon, pokladník Walda, vesměs z Hurikánu. Schůze každý čtvrtek „U Šfov xů“, Kateřinská ulice. TOMY, jednatel.

OSADA UTAH žádá všechny osady a trampské kluby, aby zaslaly adresy svých šerifů neb jednatelů na adresu Fr. Vaněk, Praha-II., Plavecká ul. č. 10.

OSADA UTAH bude pořádati svůj Mikulášský večer v sobotu 23. listopadu v paláci „U české koruny“, Vinohrady, Korunní tř. st. el. dr. č. 2 a 16. Trampský program, tanec, nové písně, rozdávaní dáreků. Zač. o 20. hod. Vstupné 6 Kč vč. d. hraje White-Horse-Band.

Doporučujeme k povšimnutí podrobný popis a ceny nejlepších kanadek v insertu firmy Bohata.

Po Brdech se potuluje hoch, který se vydává za Boba z Hurikánu, páchaje při tom na kamarády menší chatrče. Bob ho co nejdvořileji žádá, aby se k nim přišel ve čtvrtek ke „Šfovičku“ podívat a přifuknout na zdraví.

Prohlašuji tímto, že jsem nikdy do časopisu „Sejdrem“ příspěvky obrázkové ani textové otisknouti nedal, a plagiáty pod mým jménem otisknuté, budu stíhati.

Géza Včelička.

Osadu „U dvou šutrů“ pod Třebenicemi v Proudech vřele doporučujeme hladovým trampským krkům. V parném létě bylo to ledové pivo, kterým osadníci „U dvou šutrů“ chladili rozpálené hrdlo žíz-

nivých, nyní je to horká polévka a grog. Pohostinství v našich českých chaloupkách dosud nevymřelo. Hodno následování!

Upozorňujeme znovu, že uzávěrka čísla je vždy 10 dnů před vyjitím. Zprávy došlé později není již možno do čísla zařaditi a proto, zvláště nyní, v době trampských zábav, zasílejte zprávy v udané lhůtě.

Flying-house „Weekend-band“ oznamuje předběžně uvedení na scénu první tramp. revue: „Tramp — toť žena a grog. — Howg.“ Šizunská trampská skládačka se zpěvy a dansy v 19ti obrazech. Napsali, režirovali, melodické i neme-lodické rýmovačky upravili, (vypravili: -BadžY - Jerry - FerdY. Jaz: Excentric Young band, dirigent J. Erben. — Premiéra počátkem prosince. Kamarádi a kamarádky připravte se.

Rekruti trampský pište nám z války, co se vám nelíbí atd., esli vás má štoba rád, a hlavně, scukněte se i tam dohromady. Všude se najde pár dobrejch trampů!

Listárna redakce. Váma: Rači fóry, než tu muziku — v tom seš sých lepší. Norry: volební pozdě. Kevárom: jenom něco. Čiki: raději fóry. Indan: totéž. Tundra: piš přímo Irčanovi ohledně toho Rictuse. Komárek: kluci, já mám práce! Jméno pro boudu třeba Hobo (tulák). T. Z.: moc sentimentální. Na ostatní dojde a proto pište jen klidně dál, ať Paďouři prskají.

Ahoj redakce!

Taxem se rozhod, že Vám taky něco napíšu. Vo všech možnejch trampech v našem časopise pišete a vo nás hradeckých votrokách nic. Tak aby tam něco bylo, tak Vám píšu následovně:

Je nás tady pár, nákejch, řeckně, deset maniků, kteří opravdu, možno říci sou trampisti. To druhý je všecko takový jen příležitostný. Se ví, že se nám sem tam podaří nějakýho toho kluka na tramp vytáhnout, ale dyž voni sou na to moc blbý. Jeden nemá pumpky, druhý tam de s aktovkou, třetí, co by tomu lidi řekli, no a řeckně, himl, jestli pak člověk s nima může mluvit.

No to byla jako předmluva. Chaty nemáme, jen stany a jezdíme na Ssuté břehy u Týniště n./Orl. Dosud máme klid, žádný četňasy nás tady nehoněj, jako tam u Váš v Praze. Báj dokonce nás maj za slušný lidi (dost možná, že sme taky).

Ale přece se taky to trampování rozmohlo. Loni, se pamatuju, málokdy někdo přišel na Ssutý, teďka je to jako procesí, už tam jezděj s autasama, samý motorky, jo dyby to byli naši lidi, tak nic neříkám, ale dyž to je samej paďour z hradeckej plovárny, samá

milostpaní stavitelová, inženýrová, hergot, to člověka dožere. Chtěl jsem už nalít něco jinýho, ale neměl sem letos čas. Pak do ví, esli tady vstanu.

Dybych se dostal do Prahy, tak doufám, že mě náko do tej Vaší bandy uvedete.

Posílám tam taky náky fotky, ale myslím, že budete potřebovat pro reprodukci na lesklým papíře, to bych Vám eště udělal, jen si napíšte.

Hergot, to sem rád, že sem to napsal, už se k tomu připravuju hodně dlouho.

Jinak propaguju trampink všude, kam noha má vkročí. Vo dovolené sem byl doma (Teplice-Šanov), tam o trampinku, pokud sem zjistil, není ni tucha. Tak sem tam chodil i s bílou čepečkou. Hergot, to bylo haló, ste lidi neviděli.

Esli chcete, můžete něco uveřejnit, ale ne fšcko!

Už Vám na dnešek dám pokoj, stejně budete nadávat.

S mohutným AHOJ!

Mráz.

„Bludnej tramp“, „Franta“, nebo „Cestovatel“ zvaný.

Keds	Anglická	sport	Jar. Bohata	Orig. am. „Keds“
	obuv			
		vychazku	Smíchov, proti Knížeci	
		! společnost	Trampské kanadky Kc 195-	

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefony 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Husova 7a Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melišek. — Tiskne Středočeská knihtiskárna, ake. spol. — Používání novin. zn. povoleno pod č. 60.788-VII-1929.

— Viš, že Rudý právo už zas nevychází, voni prej ho zastavili.

- Kdo?
- Policejní řiditelství.
- Dí, a kolik jim na něj počili? —lal—

— Taxem si umíníl, že budu pít jen ve dvou případech: když mám náladu a když nemám náladu. U 5 šerifů.

- Vod čeho máš tak špinavý ruce?
- Ale to sem si myl obličej. U 5 šerifů.

Pánské prádlo
ve velkém výběru za
nejlevnější ceny

„VIGO“
nyni **celetná 9.**

Za příčinou zahajovacího
prodeje
značně snížené ceny.

STRACH

Z LÁSKY

jeví motlou manželského štěstí. Nesdovuluje manželům, aby se sobě oddali bez obav z následků, poněvadž u většiny rodin poměry sociální nebo zdravotní brání tomu, aby manželé měli dalšího potomka. A protože většina žen neví, jak lze se tímto nevídaným následkem lásky vyhnouti, hrůza se přilnou odjezí svého muže. Ten ovšem není potoum také v manželství spokojen. A následek toho? Rodinné tragedie, které, bohužel, tak často zasahují dovnitř domů a vysoké procenta rozvodů.

Takovému rozvratu svého manželského štěstí zabráníte, poučíte-li se o všech jeho příčinách v knize:

JE LÁSKA HŘÍCHEM?

Pojednání o pohlavním styku, těhotenství a jak tomuto zabrániti.

Knih, která poučuje, varuje, radí a zachrání zdraví mnohým, je kniž s nevědomostí nebo z lehkomyšlnosti dávají v šanc nejen svá zdraví, ale i svůj život a rodinné štěstí. — Dává důležitá odpovědi na důležitá otázky, o kterých neradi mluvíme. — 7 kapitol pro vášně lidí. 120 stran textu, 120 vyobrazení.

Z bohatého obsahu uvádíme:

Pohlavní pud. — Pohlavní láska. — Mechanismus láské soulož. — Ochrana před těhotenstvím: 1. Jest období bezpečnosti? 2. Coitus interruptus. 3. Vyplachování. 4. Způsob užití vyplachování. 5. Užití rybí bíliny aneb gumové ochrany (speciality). 6. Pessar; gumová pokrývka dělohy. 7. Užití hubky. 8. Rozpuštěné pessary. 9. Některé otázky nejčastěji kladené. 10. Kritická období v životě ženy. 11. Těhotenství a jeho příznaky. 12. Ženské choroby, zvláště bělotok, jejich příčiny a odstranění. — Překážky manželských styků u mužů: 1. Neurasthenie. 2. Co je neurasthenie. 3. Pohlavní neufasthenie (impotence). 4. Onanie neboli sebeprznění. 5. Dráždivá slabost. 6. Chronický semenotok a poluce. 7. Odstranění tohoto nepřírozeného stavu. 8. Mechanické léčení impotence. — Mechanické prostředky sloužící k zabránění nárady a těhotenství. — Sexuální problémy manželství: 1. Prostředky sloužící k posílení pohlavní energie mužů. 2. Prostředky k zabránění pohlavních nemocí. 3. Hygienické potřeby a pomůcky pro muže a ženu.

Cena knihy, která má 120 stránek obsahu a 120 ilustrací s krásným obrazem na desce, je vzhledem k bohatému a zajímavému obsahu velmi nízká. Stojí pouze Kč 12.—, poštou Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50 (při zaslání obnosu předem poukázkou nebo v poštovních známkách). Dobírkou Kč 13.—, mimo poštovních výloh. Knihu možno též obdržeti u všech knihkupců v celé československé republice. Do ciziny zasílá se jen za obnos předem zasláný, a sice Kč 25.— aneb odpovídající cizí valuté.

Důležitá poznámka: Tato kniha se posílá pouze manželům a těm, kdož hodlají do manželství vstoupit. V žádném případě však osobám mladším než 18 let.

Na skladě má a zasílá **HYDIKO, DŮM MODERNÍ HYGIENY PRAHA II., Spálená 34-126.**

Vyplňte a odstříhnete. — Vložte do nezalepené obálky a zašlete pod 30 hal. známku, zalepíte-li obálku, frankujte 1 Kč známku.

OBJEDNÁVKA.

HYDIKO, dům moderní hygieny Praha II., Spálená 34-126.

Zašlete mi obratem knihu: „Je láska hříchem?“ a přiložte k ní zdarma jednu brožuru: „O dokonalém manželském styku“ (po konfiskaci opravené II. vydání). Současně čestně prohlašuji, že zabráním, aby se kniha dostala do rukou mladších než 18 let. Knihu zašlete poštou za Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50, do ciziny Kč 25.—, kterýžto obnos současně zasílám poštovním poukázkou — příkládám ve známkách. — Zašlete mi dobírkou. Přiložte složný lístek. — (Nehodící se škrtněte.)

Jméno: Adresa: